

Розділ 1

Відбитки пониклого бананового листя тінями лежали на відкритих брудними плямами вікнах старого будинку. Вони збуджували в мені думки про приховані людські спогади, думки про минуле, що давно вже зникло, але досі залишається ув'язненим у стінах напіврозваленної будівлі. Дашок над ганком провис, неначе обтяжений вагою досвіду людей, які крокували колись цими коридорами, перш ніж назавжди вийти крізь двері та вікна.

Я ступила на поріг і пальцями торкнулася до райдужних намистин — оздоб до свята Марді Гра, — що висіли на перилах, чергуючись із порожнинами від зниклих рейок. Фасад будинку від цього скидався на усміхнений геловінський гарбуз. Повзучі ліани з зарослого двору майже повністю пообплітали три вікна-гільйотини, що разом зі вхідними дверима обрамляли присінки. Ці рослини дуже пасували до закинутої, примарної атмосфери креольського будинку, який я вже твердо вирішила купити. Ця напівзруйнована будівля була для мене символом. За кліком до зброї.

Новим місцем, де можна почати все заново після неочікуваного приголомшливого провалу й складної плутанини неправильних рішень, дурості та невинуватої переконаності, такої самонадійної, що аж стає моторошно. Усе це майже вибило мене з колії, мало не пустило під укіс усе моє життя, навіть незважаючи на мою сім'ю, — я не була впевнена, що справді заслуговую на всю їхню любов і підтримку.

— Ноло...

Голос моєї названої мами був стурбований і насторожений, але все ж вона зупинила себе. За останні шість

років ми обидві збагнули, що я маю сама ухвалювати свої власні рішення. Та відповідати за їхні наслідки.

Я повільно пробралася поламаними дошками з плямами побитої термітом деревини — ходити по тих мереживних переплетіннях було небезпечно, як по тонкому льоду. Плями вицвілої фарби кольору фуксії на вхідних дверях і консолях, що підтримували дашок над ганком, різко контрастували з незмінно блакитною стелею та лаймово-зеленою обшивкою стін. Низка запорошених блакитних пляшок стояла на стулці одного з вікон — не найнадійніше місце для чогось настільки крихкого. Можливо, той, хто їх туди поставив, хотів випробувати долю.

— Знадобиться трошечки попрацювати, — сказала я. — Просто додати затишку. І, можливо, кілька галонів фарби та лляної олії. — Я озирнулася на тротуар, де моя названа мама, чарлстонська ріелторка Мелані Міддлтон Тренголл, стояла в туфлях на високих підборах — хоч я й попереджала її про бруківку в Новому Орлеані. На її обличчі застиг такий вираз, ніби вона щойно побачила залізничну аварію. Я засміялася б, якби тільки вона не дивилася зараз на будинок, який я намірилася купити.

Вона пробурмотіла собі під ніс щось дуже схоже на: «Ой, ні, тільки не знову». Голосніше вона мовила:

— Знаєш, Ноло, мені досвід підказує, що цьому будинку потрібні не просто фарба та лляна олія. Доречнішими були б куля для знесення стін чи вогнемет.

Намагаючись її відволікти, повз сміття, звалене на ганку, серед якого була навіть викинута дошка для серфінгу — не зовсім недоречний предмет в еkleктичному Фобур-Маринї, — я вказала на високий олеандр. Із нього звисали білі прив'ялі воронкоподібні квіти, неначе сп'янілі від спеки.

— Передній і задній сади трохи позаростали, але в них стільки розкішних рослин! Просто дочекатися не можу, коли вже дідусь приїде погостювати й поділитися досвідом.

Я сказала це з усмішкою, шалено сподіваючись, що вона зрозуміє, як мені потрібно, щоб вона побачила те, що бачила я: можливості та надію, яких — я це відчувала — так відчайдушно потребували і будинок, і я. Побачила б красу й життя, що існували просто під поверхнею, і вийшли б назовні, якби нам дали змогу скинути стару фарбу. Я знов озирнулася навколо, щосили намагаючись бути чесною з собою. Так, можливо, знадобиться не лише освіжити та додати затишку. Але що б не було потрібно — я готова була взятися за це. Я розправила плечі й подивилася просто на Мелані. В одному я була впевнена: підвалини в нас міцні. Цей будинок і я вміли виживати.

— Ноло... — почала знову Мелані, але замовкла.

Вона поглянула мені в очі, і її погляд потеплішав від розуміння. Вона успадкувала історичний будинок у Чарлстоні, хоча все життя відчувала ворожість до старих домів. Справа була не стільки в самих будівлях, скільки в неспокійних душах колишніх жителів, які не покидали помешкання й наполегливо прагнули спілкування з нею. Це був дар, який вона вперто намагалася заперечувати майже все своє життя, але з яким, здавалося, нарешті змирилася. Із плином часу той «камінь на шиї» — так вона колись назвала ту успадковану нею архітектурну реліквію — усе менше скидався на тягар і все більше ставав теплою та привітною оселею, де вона жила з чоловіком, дітьми й зграєю собак. Наче знехотя, вона почала захоплюватися старими будинками. Я навіть чула, як вона в розмові з клієнтом називала один із них «частинкою історії, до якої можна доторкнутися руками».

І от зараз вона дивилася на мене з усе більшим розумінням у погляді. Я відчувала, що вона бачить у цьому будинку те саме, що бачу в ньому я. Мій шанс рухатися назустріч життю, так само як успадкування її власного будинку, підштовхнули її вперед. Так, звісно, штурханами та криками — але тільки вперед і в правильному напрямку. В очах у неї мерехтіло світло, і я сподівалася, що в її практичних думках не дзеленчить касовий апарат.

— Ну коли так, — сказала вона, обережно ступаючи на нижню сходинку ганку, — тоді зазирнемо всередину.

Напруга, що стискала мої груди, ослабла — і я змогла глибоко вдихнути, засовуючи руку в іржаву металеву поштову скриньку, прибиту до однієї з квадратних колон, що підпирали піддашшя.

— А це точно гарна ідея? — завагалася Мелані. — Адже будь-хто може просто зайти всередину та вкрасти все, що завгодно.

— Так, еге. Красти, на щастя, уже нічого. Усе, що має хоч якусь цінність, давно вже вкрадене або ще кудись поділося. Принаймні Алі сказала, що це гарна ідея — увійти туди.

— А хто така Алі? Що там із тим... як його?..

— Із Френком? — здогадалась я. — Він відмовився бути нашим ріелтором. Сказав щось про те, що більш не збирається показувати мені жодних будинків, якщо ти будеш із нами. Я впевнена — це тому, що він визнає, яка ти досвідчена агентка з нерухомості. До того ж удвох ви мені не потрібні.

Я вирішила, що не обов'язково Мелані знати, якими словами Френк її описував: «напосідлива, владна, бездушна скалка в дупі». А решту взагалі не можна повторювати в пристойному товаристві.

— Добре. Він нам лише заважав би. Я рада, що на-
решті він був досить люб'язний, щоб це визнати, — за-
спокоїлась Мелані.

Ховаючи усмішку, я встромила старезний залізний
ключ у замок і почала розхитувати, як Алі наказала мені
по телефону.

— Алі говорить, що власник готовий прийти й відпові-
сти на будь-які запитання. Очевидно, той власник — міц-
ніший горішок, і його не злякати пістолетом для виготов-
лення етикеток. — Я прикусила язика, продовжуючи
й далі розхитувати ключ і сподіваючись, що Мелані не по-
мітила моєї обмовки.

— Що, даруй? Ти бачила взагалі портфель Френка?
Там просто стихійне лихо якесь було. Він мав би подяку-
вати, що я там лад навела.

Двері відчинилися самі собою, урятувавши мене від
необхідності щось відповідати, — хоча я й не помітила,
щоб повернувся ключ чи клацнув замок. Я відчувала на
собі погляд Мелані.

— Це виявилось простіше, ніж я думала, — весело
промовила я. — Алі казала, що замок мені потрібно
буде замінити в першу чергу, бо особисто їй, щоб його
відімкнути, знадобилася ціла вічність. А в мене, мабуть,
рука легка.

Я переступила поріг, чуючи тихий стукіт підборів Ме-
лані, що йшла за мною. Її погляд свердлов мені потили-
цю. Я зачинила двері, а тоді повернулася до неї обличчям:

— Пам'ятай, про що ми домовились. Якщо почуєш
або побачиш щось дивне, доки ми оглядатимемо цей
будинок, — будь ласка, тримай це при собі. Я не з тих,
хто вміють говорити з покійниками. Окрім того випадку
в Чарлстоні, у них немає причин турбувати мене, і я можу

залишатися в блаженному невіданні поруч із ними. Якщо я відчуваю зв'язок із будинком, мені байдуже, чи блукають його коридорами натовпи душ, — я їх не чую й не бачу, тож вони не заважатимуть мені спати вночі. До того ж у Новому Орлеані немає таких старих будинків, у яких не було б хоч однієї примари. Це факт.

Мелані напружено всміхнулася:

— Звісно.

Ми взялися оглядати інтер'єр будинку. Ми обидві мовчали. Або ті світлини, які мені надіслали на електронну пошту, були зроблені пару десятків років тому, або хтось дуже майстерно володів фотошопом. Не прихована під жодними меблями подерта кипарисова підлога зяяла перед нами відкритою раною. Стару деревину вкривали барвисті плями різних розмірів, і я пообіцяла собі, що не буду надто пильно придивлятися чи намагатися збагнути, від чого вони. Особливо ті, що точно не пов'язані з водою чи домашніми тваринами.

Наче жінка, що під час пологів намагається уявити, скільки щастя отримає після цього болю, я сказала:

— Могло бути й гірше.

— Куди ще гірше? — Мелані підійшла до залишків каміна. Дерев'яну конструкцію вирубали, схоже, сокирою, судячи зі слідів на гіпсокартоні навколо, таких глибоких, що було видно балки під ним. — Ну, власне, усе можна виправити сірником і легкозаймистою рідиною.

— Ой, та годі! Я знаю, що ти насправді так не думаєш. Принаймні зараз уже ні. Згадай тільки про наш будинок на вулиці Тредд. І будинок твоєї матері на Легаре. Ти допомогла врятувати їх обидва — а вони ж були на волоску від руйнації. І навіть тобі довелося визнати, що зрештою воно було того варте.

— Може, й так. Але вони були все ж недалеко від розвалу, а цей далеко за його межею. Мало не на порох розсипається. Я думаю, він буде вдячний, якщо його зрештою позбавити від страждань.

— Дивись, — сказала я, тицяючи пальцем в одну з дірок у гіпсокартоні. — Уяви тільки, якими гарними можуть стати ці стіни, якщо ми зніmemo весь цей гіпсокартон і замінимо його штукатуркою. І оновимо підлогу, й полагодимо всі дерев'яні частини вікон і дверей. Поглянь лише, які високі стелі! Уяви собі історію в цих стінах.

Доки я говорила, вона дивилася мені за спину, у бік сходів без перил, стежачи за чимось поглядом. Чи за кимось. Я не оберталася. Вона з помітним зусиллям повернула увагу до мене й знову натягнуто посміхнулася.

— Спальні нагорі?

— Так. Лише дві, і, судячи з поверхового плану, зовсім крихітні. Їх треба було вмістити під крутий двосхилий дах. Я ззовні помітила два мансардні вікна, тож там принаймні має бути світло. Можливо, мені доведеться знести стіну, щоб збільшити обидві спальні, а також зробити ванну кімнату просторішою. І більш функціональною.

— Більш функціональною?

Я намагалася говорити якнайшвидше та якнайтихіше, десь у глибині душі сподіваючись, що вона не все почує й посоромиться перепитувати. Вона надто переймалася через свій вік — без жодної причини, крім того факту, що була на кілька років старша за мого тата. І це мало б мене убезпечити від подальшого контролю стану будинку та мого здорового глузду.

— Алі говорила, що немає унітаза. І раковини. Але принаймні тут, унизу, є туалет із раковиною. Хоча унітаз там, здається, не змивається.

— Ти ж розумієш, що, незважаючи на похилий вік, слух у мене ідеальний, правда ж? — Мелані рушила до сходів, але обернулася, щоб підсумувати: — Отож, ця кімната займає всю довжину будинку й править одночасно за передпокій та за вітальню.

Я йшла за нею, вдихаючи запах її трояндових парфумів — тих, якими вона почала пахтитися приблизно тоді, коли я приїхала додому після першого курсу коледжу.

— Так. Інша кімната, із вікнами на фасаді — це їдальня, а за нею, із вікнами на огорожений дворик, — кухня.

— Я впевнена, що вона така само функціональна, як ванна на другому поверсі.

— Ні, — заперечила я, шалено не бажаючи визнавати, що вона має рацію. — На кухні є раковина.

Мелані зиркнула на мене через плече, але нічого не сказала.

Доки ми піднімалися сходами на другий поверх, температура змінилася, наче налаштування термостата раптово знизилися до одного градуса морозу, незважаючи на гарячі промені сонця, що вільно лилися в одне з мансардних вікон. Тільки от кондиціонера тут не було. І термостата теж. Мелані нічого не сказала, але я бачила, як вона тремтить.

Ми обидві пригнулися нагорі сходів, щоб не вдаритися головою об склепіння. Мелані потирала руки, озирючи ламіновані панелі, розфарбовані «під деревину», що вкривали стіни. Перед брудними вікнами витали порошинки, вони розливали мускусний аромат старого будинку — химерно привабливу суміш запахів пилу, старовинних тканин і лаку для меблів, що викликала у мене легку тугу за домом.

Ця кімната була такою ж довгою, як житловий простір під нами, але значно менш функціональною через похилу

стелю. І все ж у ній було багато чарівності, і вона мала такі ж кипарисові підлоги, як і на першому поверсі. Здобуваючи ступінь магістра зі збереження історичної спадщини в Чарлстонському коледжі, я оновила чимало підлог, і в мене аж пальці свербіли подивитися, що з цими можуть зробити шліфувальний папір та краплина лляної олії.

Погляд Мелані зосередився на зачинених дверях угорі сходів, її рот розтулився, а потім відразу ж затулився. Я пройшла повз неї, повернула ручку й сказала:

— Тут замкнено, і ключа в замковій щілині немає. Я думаю, що це просто шафа. Можна запитати у власника.

— Відчуваєш цей запах? — Вона витягнула шию й понюхала повітря. — Люльковий тютюн. Ніби хтось щойно видихнув мені дим в обличчя.

— Я нічого не відчуваю. Лише запах будинку.

Це була не зовсім правда. Я вловила легенький запах — ледь-ледь чутний.

Вона кивнула, не зводячи погляду з дверей шафи:

— Я думаю...

— Ти обіцяла, — перервала я її.

Я кинула на неї застережний погляд, перш ніж увійти у відчинені двері, що вели просто в одну з маленьких спальень. Були ще двоє дверей, одні до другої спальні, а інші — до того, що, мабуть, було колись ванною кімнатою.

Я встромила голову в двері ванної і відразу ж витягла її назад.

— Не раджу туди зазирати.

Я була вдячна за те, що температура так знизилася, позбавивши нас смороду зіпсованого спекою всього, що налипло в трубах. Я подивилася на високу похилу стелю, на самотні дерев'яні балки та оздоблення мансардного

вікна, на камін, схожий на той, що внизу, із бездоганно збереженою камінною полицею.

— Я думаю, якщо просто переставити ці стіни, ми отримаємо дві спальні пристойного розміру. І...

Мене відволік знайомий мотив пісні *Dancing Queen*, що голосно зазвучав у мене за спиною. Дивуватися було не варто. Голосно наспівуючи пісні групи *ABBA*, Мелані зазвичай заглушала неспокійних духів, що прагнули з нею поговорити. Я припускала, що їх це дратує так само, як і живих, — тож це був дієвий метод. Це було одне з дивацтв Мелані — безумовно, химерне, але водночас напрочуд симпатичне.

Я зітхнула:

— Добре. Я достатньо побачила тут, нагорі. Спускаймося назад.

Обернувшись, я побачила притулені до стіни двері без петель. Відтінок дерева та непрозоре скло верхньої панелі наводили на думку, що вони не з цього дому, але не пояснювали, звідки вони тут узялися.

Мелані перестала наспівувати, нахилилася й оглянула залізний замок і дверну ручку. Вона обережно торкнулася замка пальцем.

— На ручці вибиті літери «М.Б.».

Я нахилилася ближче:

— Я вже не раз бачила такі двері. Вони з культового універмагу «Мезон Бланш» у центрі міста. Коли наприкінці дев'яностих магазин і офіси на верхніх поверхах розібрали, щоб перетворити будівлю на *Ritz-Carlton*, багато непотрібних частин інтер'єру просто розтягли. — Я провела рукою по поодиноких бульбашках на склі, захоплено милуючись товстою деревиною дверей — реліквією часів, коли навіть звичайнісінькі офісні двері виготовлялися

з думкою про довговічність. Підіймаючись, я додала: — Здебільшого місцеві жителі, які бажали зберегти щось із тієї визначної пам'ятки Нового Орлеана, а також реставратори, які хотіли мати в своїх будинках шматочок історії. В аспірантурі я бачила багато світлин того, як люди використовували забрані звідти матеріали, наприклад, прилавок для спідньої білизни, перероблений на кухонний острів у будинку у Французькому кварталі.

Мелані раптом повернулася до вікна, злегка схиливши голову, наче слухаючи, як хтось говорить. Вона похитала головою, потім знову почала наспівувати, цього разу *Waterloo*. Не чекаючи на мене, вона вийшла крізь двері й попрямувала сходами донизу, і я поквапилася за нею, лише раз озирнувшись назад.

Я наздогнала її на кухні, де вона поклала свою сумку на подряпану й побиту шашелем стільницю, укриту плямами незрозуміло чого, що мали колір заходу сонця перед грозою. Я вирішила повірити, що це порозливані соус маринара та ульотні коктейлі. Ми обидві старанно уникали обговорення слона в кімнаті — чи що то було там нагорі. Я тим часом розглядала облущений ламінат на підлозі, кути якого відшарувалися, виставляючи на огляд кипарисові дошки під ним.

Мелані відкрила сумку й витягла одну зі своїх сумнозвісних таблиць:

— Я переглянула порівняні ціни на нерухомість у Фобур-Мариньї...

Я підвела руку, зупиняючи її:

— Знаєш, як воно бісить — розмовляти з клієнтом, який хоче купити будинок у Чарлстоні, але не знає, як вимовляються назви вулиць? Вони фонетично звучать, як «Легар», «Вандергост», і це схоже на скрегіт нігтів

об дошку. Тож, будь-ласка, місцеві жителі називають його Мар-і-ні. Слово «Фобур» краще взагалі не говорити — воно означає «передмістя», тож це зайве. І коли вже на те пішло — тут трамваї, а не тролейбуси. І найголовніше: ніколи не кажи «Новий Орлеан», добре? Це одне слово — «Новолеан». Інакше люди навколо відчуватимуть те саме, що й ти, коли чуєш, як туристи називають Чарлстон Чактауном.

Мелані пройняв дроз:

— Зрозуміла. Оскільки я думаю, що ми з твоїм татом і близнюками будемо часто в тебе гостювати, важливо, щоб ми якнайскоріше привычалися.

Помітивши мій стривожений погляд, вона швидко виправилася:

— Ну... тобто не надто часто. Ти будеш зайнята роботою, як і ми з твоїм батьком, а в близнюків — навчання. Я просто думала...

Я поклала долоню на її руку і стиснула її. Мелані, незважаючи на всі її викрутаси та дивацтва, була моєю названою матір'ю та запекло захищала відтоді, як я без жодного попередження з'явилася на її порозі. Мені тоді ледь виповнилося чотирнадцять, я була заблудла й самотня, і напевне знала лише одну річ у своєму житті — що мого батька звати Джек Тренголл. Через своє власне занапащене дитинство Мелані впізнала в мені споріднену неприкаюну душу, впустила мене додому без жодних застережень і умов і стала мені матір'ю задовго до того, як одружилась із Джеком і наші стосунки було задокументовано.

— Я теж за вами сумуватиму, — тихо сказала я. — І ви з татом, Джей Джей і Сара можете гостювати в мене стільки, скільки забажаєте. І тітка Джейн, і всі бабусі

й дідусі. Тільки не надто часто, гаразд? Мені потрібно навчитися жити самотійно.

Мелані кивнула, стиснувши губи, і очі в неї заблищали; без жодного сумніву, вона пригадувала, як я вперше переїхала до Нового Орлеана — першокурсниця Тулейна, захоплена й схвильована цим новим поворотом. Тоді я бачила попереду лише своє світле майбутнє. Доки схильність до залежності, яку я успадкувала від обох батьків, нарешті не наздогнала мене, і тоді все пішло просто феєрично не в той бік.

У мене запекло в очах, і я, кліпаючи, відкрила рюкзак і дістала свою власну таблицю з останніми продажами в найближчих районах. Цим я заслужила схвальний і трохи здивований погляд. Я не збиралася показувати її Мелані, бо не хотіла, щоб вона знала, що, незважаючи на непохитне рішення залишити свою домівку позаду, є деякі речі, за які мені потрібно триматися. І тому що я збагнула, що їй, можливо, також потрібно підтримувати зв'язок зі мною.

— Скажімо так: стільки проживши з тобою, я, можливо, дещо перейняла. З'ясувалося, що таблиці справді можуть бути корисними в ситуаціях, коли важливо узагальнити деталі: такі як пошук будинку або розклад занять. Але не вміст моєї шафи. — Я звела брови: — І не взуття.

— Гм-м. — Так зазвичай Мелані давала мені зрозуміти, що вона має рацію, і згодом я це збагну. — Хай там як, — провадила вона далі, — навіть у тому стані, в якому зараз перебуває цей будинок, його структура здається надійною. Ось чому я не уявляю, звідки така ціна. Вона значно нижча за ринкову, це навіть менше, ніж коштували будинки в гіршому стані, продані без жодного ремонту. Я просто не можу збагнути чому. Я думаю, чи не зазнав цей будинок

під час «Катріни» значних пошкоджень, що відлякують покупців.

Я похитала головою, згадуючи всі дослідження, які провела, перш ніж улаштуватися на посаду архітектурної історикіні в будівельній фірмі в Новому Орлеані. Я знала, що мені потрібно бути у всеозброєнні, щоб мати аргументи проти всіх батьківських заперечень. Тому я впевнено сказала:

— Ділянка прирічкової частини вулиці Рампарт зазнала певних пошкоджень від вітру, але Мариньї розташований досить високо, щоб не постраждати від повені. Більшість будинків у стилі дев'ятнадцятого століття такі високі, що паводки не можуть завдати їм значної шкоди. Ти, звісно ж, цього не визнаєш, але старі будинки просто побудовані добротніше.

На лобі в Мелані залягли зморшки:

— То чому його досі не купили? Він виставлений на продаж уже понад рік, і ціна настільки нижча за ринкову, що я вирішила, що до неї забули додати ще один нуль. — Вона піднесла свою таблицю ближче до очей і примружилася: — Середній час перебування нерухомості на ринку для цього району становить менше двох місяців — навіть тієї власності, що потребує капітального ремонту. І, згідно з моїми нотатками, схоже, що гроші за цей будинок шість разів опинялися на ескроу-рахунку в банку, але зрештою угода скасовувалася. — Вона поглянула на мене: — Френк чи та твоя Алі, якщо вони справді вважають себе агентами з нерухомості, мали б вивчити це питання та з'ясувати, чому так відбувалося.

Я промовчала, бо мені не хотілося говорити, що вони, ймовірно, саме так і зробили, але вважали за краще

мені нічого не розповідати. Доки Мелані сама не дійшла такого висновку, я прокрокувала повз неї до задніх дверей:

— Погляньмо, що там є у дворі.

Я розчахнула двері й зупинилася:

— Я знайшла унітаз і раковину!

Вони стояли поруч уздовж огорожі. З обох предметів звисали пишні паростки бур'янів, аж до вкритих лишайником цеглин на землі. Багатьом із тих пошарпаних цеглин бракувало кутів, або вони були ще якимось чином пошкоджені. З-поміж них стирчали пучки трави, схожі на лялькове волосся. Із соснової труни, яку, схоже, використовували як квітник, росли напрочуд міцні мініатюрні пальми, і її вкривала неймовірна кількість чогось зеленого та пухнастого, наче щетина на обличчі чоловіка, що не голився кілька днів.

Мелані здригнулася:

— Я помітила, що в сусідів навпроти теж труна замість клумби. Може, вони не відмовляться від іще одної?

Я стривожено поглянула на Мелані:

— Ти думаєш?..

Вона похитала головою:

— Ні. Її не використовували за призначенням. Це просто... якось ненормально.

— Власне, у Мариньї все це майже нормально. Ти помітила у дворі на розі козу в нашійнику зі стразами? Мабуть, вона править власникові будинку за газонокосарку. Тут, як на мене, узагалі вайб крутий. Таке все еkleктичне, і я в захваті від тутешньої музичної сцени. Я хочу повернутися до написання музики і думаю, що сюди чітко впишуся. А мій офіс розташований у центрі міста, на Пойдрас, тож туди буде легко їздити. Можна навіть на велосипеді. — На стривожений погляд Мелані я швидко додала: —

Або громадським транспортом. Або навіть викликати *Uber*, якщо буде вже темно.

Вона розслабилася:

— Або можеш навчитися водити.

— Ні, — сказала я твердо, щоб вона замовкла. — Я спробувала всього один раз і була на волосок від того, щоб убитися чи віддати за борги все наше майно. Ні, дякую.

Мені досі снилися ночами кошмари про мою першу й останню аварію, в яку я потрапила, щойно отримавши права. Я врізалася в автомобіль, пасажиром якого був заклятий ворог мого тата, Марк Лонго. У результаті всього цього моїм батькам довелося дозволити Марку знімати свій фільм у нашому домі. І в мене не було жодного бажання повторити цей досвід.

Я спробувала глибоко вдихнути липке новоорлеанське липнєве повітря і зиркнула на Мелані, волосся якої вже розкуйовдилось, наче клоччя вати.

— Точнісінько, як у Чарлстоні, — сказала я, намагаючись стерти хвилювання з її обличчя.

Вона кинула на мене один зі своїх «маминих поглядів» — той, який означав, що вона чудово розуміє, що я й сама не вірю власним словам. Що, незважаючи на спільний тропічний клімат, у якому менш стійкі душі просто в'яли, Чарлстон із Новим Орлеаном були просто далекими родичами. Відголоски спільного походження чудово проявлялися в їхній архітектурі, пристосованій до палючої спеки та постійної загрози ураганів.

Те, наскільки різними були ці міста, було очевидно з їхніх прізвиськ: «Суцільний кайф» (*Big Easy*) та «Святе місто» (*Holy City*). Атмосферу Нового Орлеана найкраще описати словом «шалена», а Чарлстона — «вигукана» та «витончена». Мій новий дім, приймаючи

занепад, пофарбувався би в неонові кольори та виставив себе на ганок. У Чарлстоні поверх нього накинули б мереживну серветку. У Чарлстоні є велетенські таргани. У Новому Орлеані таргани вміють літати. І обом цим містам знайшлося місце в моєму серці. Одне стало тим містом, звідки можна повернутися, а інше — містом, до якого бігти.

— Гей? Тут хтось є? — долинув із кухні чоловічий голос. Ми з Мелані перезирнулися.

— Це, мабуть, власник, — сказала вона, обережно переступаючи битою цеглою в бік кухні. — Ми тут!

Я не квапилася, бо той голос здався мені якимось неначе знайомим. І жодних добрих почуттів не викликав.

— О! — Цього разу голос долинув із дверей. — Це ти?

— О, — відгукнулася я, так само без ентузіазму.

Мелані почала щось говорити, а потім раптом замовкла, коли її погляд зупинився на чомусь за дверима. Очі її розширилися, і одразу ж десь усередині дому пролунав гучний тріск. Нас пронизав порив крижаного повітря — так, що все тіло вкрилося мурашками і жіночий вереск розітнув тихий полудень.

Розділ 2

— Залишайтеся тут.

Бо Раян — хвіст, що тягся за мною із моєї не-такої-вже-й-давньої юності, — перегородив двері на кухню майже так само надійно, як я відгороджувалася від нього у млявих спогадах про власне минуле. Хоча він був владним і надто любив командувати, саме він став свідком одного з найгірших днів у моєму житті та початку мого стрімкого й радісного шляху до самознищення. Мій єдиний рік навчання в Тулейні обернувся катастрофою, мої спроби розправити крила змінилися відкритими для всіх розгульними вечірками без пильного батьківського нагляду. Не надто вдалий вибір, якщо згадати про мої гени. Мої батьки цікавилися, чому в мене такі низькі оцінки. Але тільки після того, як моя сусідка по кімнаті зателефонувала їм і розповіла, що я знепритомніла на галлявині перед гуртожитком і мене притягли додому якісь незнайомці — і це вже не вперше, — вони усвідомили, наскільки все жахливо. І що мені треба повертатися додому.

За шість років, що минули від нашої останньої зустрічі, Бо, очевидно, забув, що я не з тих людей, хто виконують накази, отримані від когось, — і особливо від нього. Я рушила до дверей, а Мелані — за мною слідом. Наша спільна нездатність дослухатися до вказівок була ще однією з тих речей, що нас об'єднували. Ми увійшли до передньої кімнати разом з Бо і водночас побачили побиті блакитні пляшки, чорнильними плямами розкидані по підлозі, і мініатюрну рудоволосу дівчинку, що притискала до губів руки з пофарбованими в рожевий колір нігтями.

— Це не я, — промовила вона крізь пальці. — Двері були відчинені, тож я зайшла, а потім пляшки з підвіконня, — вона показала рукою, — просто полетіли на підлогу.

— Мабуть, вантажівка проїхала, — сказав Бо.

— Мабуть, двері грюкнули, — водночас із ним вимовила Мелані.

— Джолін?

Її ім'я легко спурхнуло з моїх губ. Моя сусідка по кімнаті з Тулейна всміхнулася мені у відповідь. Завдяки її імені та полум'яно-рудому волоссю її неможливо було забути. І коли вона заговорила — я раптом відчула, що мені знову вісімнадцять років і я стою в своїй кімнаті гуртожитку в Домі Жозефіни Луїзи, а моя нова співмешканка простягає мені саморобну ковдру, пояснюючи, що вони з бабусяю зробили таких по одній для мене та для неї, щоб наші ліжка пасували одне до одного.

— Ноло! — Вона міцно обійняла мене, її збризнуте лаком волосся притиснулося до моєї щоби, і хвиля знайомого аромату парфумів і пудри продовжувала огортати мене навіть тоді, коли вона відступила. — Побачити твоє гарне обличчя — це наче перцю до супу додати! Стільки часу минуло. Я писала, і ще писала, і знову писала — а ти, мабуть, жодного з моїх листів не отримала. І твій номер більше не обслуговується. Але щоразу, коли мама смажить курку, я згадую тебе і те, як ти приїхала зі мною додому в Міссісіпі і змусила нас скуштувати ту твою курку без м'яса...

Я підняла руку, щоб зупинити її, пам'ятаючи, що вона — справжня південна версія заводної балакучої ляльки з величезним репертуаром виразів і приказок, які просто не піддавалися поясненню, і що їй потрібно витратити завод, щоб угамуватися.

— Постривай хвилинку.

Я примовкла, перебираючи в думках численних слонів, що, наче в приказці, сповнювали кімнату навколо мене,

найменшим із яких були розбиті пляшки та те, як вони впали.

Джолін, із повним макіяжем, незважаючи на спеку та вологість, дивилася мені в очі. Здавалося, що вона чекає — згоджуся я з такою нісенітницею, як пляшки, що самі падають за три метри звідти, де стояли, чи почну сперечатися. Я не зробила ні того, ні іншого. Натомість зосередилася на найважливішому для мене питанні. Повернувшись до Бо, майже ворожим голосом я поцікавилася:

— Що ти тут робиш?

— Я збирався поставити тобі те ж саме питання.

Він був високий, і комусь міг би здатися навіть гарним, і мене непокоїло те, що мені доводилося задирати голову, щоб подивитися йому в очі.

— Я збираюся купити цей будинок, — відповіла я.

І почула, як зітхнула в мене за спиною Мелані.

Світло-карі очі Бо примружилися, а куточки губ піднялися в дивній посмішці:

— Ну а я — власник цього будинку. І ти не можеш його купити.

— Що? — дружно перепитали ми з Мелані.

— Чому не можу? — задихнулась я.

Я не давала собі клопоту приховувати власне роздратування. Воно жодним чином не стосувалося теперішньої суперечки. Його викликало те, що я знову бачила його, і він, без жодних сумнівів, згадував чимало ганебних моментів із мого минулого.

— Бо я знімаю його з продажу. Просто зараз. Він більше не продається. У нас із бабусею є безліч інших будинків у Новому Орлеані та його околицях, які ти можеш купити. Але не цей.

Мелані виступила вперед: